

"Dünya
iki farklı türe
yetmez..."

Kraken Uyanıyor

John
Wyndham

Deli

John Wyndham

John Wyndham Parkes Lucas Benyon Harris, 1903'te İngiltere'de doğdu. 1930-39 yılları arasında farklı isimlerle, farklı türlerde hikâyeler yazdı. 1946'da "mantıklı fantezi" adını koyduğu farklı bir biçimi denemeye karar verdi. *Krizalitler* (The Crysalds), *Triffidlerin Günü* (The Day of the Triffids), *Chocky, Midwich'in Guguk Kuşları* (The Midwich Cuckoos), *Kraken Uyanıyor* (The Kraken Wakes), *Zamanın Tohumları* (The Seeds of Time), *Likenin Sorunu* (Trouble with Lichen), *Harici Dürtü* (The Outward Urge), *O Kadının Âdetlerini Düşün ve Diğerleri* (Consider Her Ways and Others) ve *Ağ* (Web), yapıtları arasındadır. Kitaplarıyla popüler kültürü de etkilemiş olan Wyndham'ın, *Triffidlerin Günü* ve *Midwich'in Guguk Kuşları* adlı kitapları sinemaya da uyarlanmıştır.

Niran Elçi

Orta Doğu Teknik Üniversitesi Endüstri Mühendisliği Bölümü mezunu olan Niran Elçi, 2001 yılından beri çeviri yapıyor. Bugüne dek yüzden fazla eseri Türkçeleştirdi. Dilimize kazandırdığı yazarlar arasında Terry Pratchett, Doris Lessing, George Saunders, John Wyndham, J.R.R. Tolkien, Robert Jordan, Bram Stoker ve George Orwell gibi isimler bulunan Niran Elçi, *Karaböcü* serisi, *Adamı Zorla Cadı Yaparlar*, *Kurabi'ye Uçan Omlet* gibi çocuk kitaplarının da yazarıdır.

KRAKEN UYANIYOR

© 2020, Tudem Yayın Grubu
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © 1953, John Wyndham Estate Trust

İlk baskı 1953 yılında, İngiltere’de *The Kraken Wakes* adı ile
Michael Joseph tarafından yapılmıştır.

Türkçe yayın hakları David Higham Associates Limited ile anlaşmalı olarak
AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

YAZAR: John Wyndham
TÜRKÇELEŞTİREN: Niran Elçi
EDİTÖR: Ümit Mutlu
DÜZELTİ: Hilâl Aydın
KAPAK RESMİ VE TASARIMI: Cemil Denizer
GRAFİK UYGULAMA: Aynur Sarnbüyük

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. km Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malhköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Ağustos 2020 (2000 adet)

ISBN: 978-605-2349-80-9
Yaynevi sertifika no: 45041
Matbaa sertifika no: 48083

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni
olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde
elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

DELİDOLU, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ'nin tescilli markasıdır.

Kraken Uyanıyor

John Wyndham

Gerekçe

En yakındaki buzdağı karaya oturmuş gibi görünüyordu. Atlantik'in bütün gücünü arkalarına almış dalgalar, sağlam kayalıklara çarparmışçasına buzdağının üstünde patlıyordu. Daha açıkta, deniz seviyesinin biraz alçalması yüzünden karaya oturmuş başka büyük kütleler vardı ve onlar da hiç yoktan ortaya çıkmış beyaz dağları andırıyordu. Aralarında, orada burada, daha küçük buz parçaları hâlâ yüzüyor, rüzgâra ve akıntıya kapılarak Manş'ta ağır ağır sürükleniyordu. Sanıyorum o sabah, daha önce görmediğimiz kadar çok buz parçasını bir arada gördük. Durup onlara baktım. Masmavi bir denizde, göz kamaştırıcı buzdağları...

“Sanırım,” dedim, “olan biten her şeyi yazacağım.”

“Yani... her şeyi anlatan uzun bir hikâye gibi mi? Kitap mı yazacaksın?” diye sordu Phyllis.

“Eh... bez ciltli, sert kapaklı, basılı bir kitap olmayacak tabii ki. Ama yine de bir *kitap*, evet,” diye doğruladım.

“Yalnızca yazarı ve yazarının eşi de okusa, kitap kitaptır,” dedi.

“Başkalarının da okuma ihtimali var. Bu kitabın yazılması gerekiyor. Hem, tüm bunlar hakkında biz herkesten daha bilgiliyiz. Uzmanlar kendi alanlarına daha hâkim elbette, ama hepimiz bildiklerimizi ortaya koyarsak, olan bitenleri tam anlamıyla tarif edebiliriz.”

“Referanslar ve kayıtlar olmadan mı yazacaksın?” diye sordu.

“Eğer biri *gerçekten* okursa, belgeleri araştırıp bulma zevkine de nail olabilir. Geride belge kaldıysa tabii. Ama benim istediğim şey... her şeyi benim, *bizim* gözümüzden anlatmak.”

“Kendi gözünden anlat sen. Zaten, iki ayrı bakış açısından anlatamazsın,” diye öğütledi.

Paltosuna daha sıkı sarındı. Soğuk havada nefeslerimiz buğulanıyordu. Buzdağlarını izledik. Sandığımızdan çok daha fazlası var gibiydi; daha açıklarda salınan buz parçalarını, onlara çarpıp kırılan dalgalar sayesinde seçebiliyorduk ancak.

“Bu iş seni kış boyunca oylar,” dedi Phyllis. “Sonra, bahar geldiğinde de belki...” Cümlesini bitiremeden sesi solup gitti. Biraz düşündükten sonra ekledi: “Nereden başlayacaksınız?”

“Henüz o kadarını düşünmedim,” diye itiraf ettim.

“*Guinevere* gemisindeki o geceden başlamalısın bence. Hani, gördüğümüz...”

“Ama sevgilim, onların bu işle alakası olduğunu kimse kanıtlamadı hâlâ.”

“*Kendi gözünden* anlatacağını söyledin? Her şey için kanıt arayacaksan hiç yazma bence.”

“O ilk dalıştan başlamama ne dersin?” diye önerdim. “Oradan itibaren yaşanan her şey birbiriyle yakından bağlantılı, orası kesin.”

Başımı iki yana salladı.

“Yok, yok. Sen dediğim gibi yap. İnsanlar, okuyan olursa yani, hoşlarına gitmeyen kısımları göz ardı ediversinler. Ama önemli *olabilecek* şeyleri, sırf sen tam olarak emin değilsin diye dâhil etmezsen bunun kimseye faydası dokunmaz.”

Alnımı kırıştırdım.

“Ama ben o konuda baştan beri ikna olmadım. Bence o ateş topları... Yani, ne de olsa *tesadüf* diye bir sözcük var, değil mi? Çünkü tesadüf diye bir şey *var*.”

“E o zaman öyle yaz. Ama başlanacak doğru yer, *Guinevere*.”

“Tamam, tamam,” diye kabullendim. “*Birinci Bölüm - İlginç Bir Olay*.”

“Ah, pek çok açıdan ne yazık ki artık on dokuzuncu yüzyılda yaşamıyoruz. Ben olsam, olan biten her şeyi üç aşamaya bölerdim. Doğası gereği öyle zaten. Bak, Birinci Aşama...”

“Sevgilim, bu *kimin* kitabı olacak?”

“Görünüşte senin, tatlım.”

“Ah, anlıyorum. Yani, seninle tanıştığımдан beri hayatım nasılsa, öyle?”

“Evet sevgilim. Şimdi. Birinci Aşa... *Aman tanrım, şuna bak!*”

Dip kısmı eriyip altına su girmiş büyük bir buzdağı, muazzam bir ağırlıkla devriliyordu. Devasa, yassı bir buz duvarı koca bir şapırtıyla suya çarptı, sıçrattığı sular gökyüzüne tırmandı; buzdağı yuvarlanmaya devam etti, yavaşladı, bir anlığına durdu ve sonra geri yuvarlanmaya başladı. Biz izlerken, ağır ağır bir o yana bir bu yana yuvarlandı, ardından giderek yavaşladı. Sonunda durduğunda, onu yepyeni bir açıdan gördük.

Phyllis konuya geri döndü.

“Birinci Aşama,” diye tekrarladı kararlılıkla, ama sonra yine durdu. “Yok, hayır. Önce... bir tür girizgâh yapsan daha iyi. Bir tam sayfa ayır hatta.”

“Evet,” diye onayladım. “Bak, o kısmı şöyle düşünmüştüm aslında...”

Ama o, başını düşünceli düşünceli iki yana salladı.

“Buldum!” dedi. “Emily Pettifell’in sorusu. Sen Pettifell’i duymamışsındır.”

“Kesinlikle *duymadım*,” dedim ona. “Benim aklımdaki...”

“*Pembe Çocuk Kitabı*’ndaydı,” dedi. Eldivenli elini cebinden çıkardı ve ezberden okudu.

Başımı iki yana salladım. “Fazla uzun. Ve söylememe izin varsa...
Pembe Çocuk Kitabı sence de biraz uygunsuz kaçmıyor mu?”

“Ama son iki dize, Mike. Tam da bu duruma uygun.”

Dizeleri tekrarladı:

“*Ama anne, söyle bana, ne olabilir denizden / Böylesine sessiz sedasız
çıkıp karaya gelen?*”

“Üzgünüm sevgilim ama yanıtım *hayır*,” dedim.

“Bundan daha uygununu bulamazsın. Senin aklındaki neydi?”

“Ben, Tennyson’dan bir şey düşünmüştüm.”

“Tennyson mı?” diye nida etti acılı bir sesle.

“Dinle,” dedim ve bu sefer ben ezberden okudum. “Kabul, en güzel şiiri değil,” diye itiraf ettim bitirdikten sonra, “ama Tennyson bile bir zamanlar gençti.”

“Bence benim okuduğum dizeler daha uygun.”

“Sözleri açısından ve şu anda öyle gelebilir, ama *ruhu* uygun değil.
Dahası, benim seçtiğim şiir sonunda gerçekleşebilir de...”

Bir süre bu minvalde didiştik fakat nihayetinde bu *benim* kitabım. Phyllis isterse kendisinininkini yazsın.

Alfred Tennyson’un şiiri şöyle:

*Gürleyen dalgaların altında,
Derin denizin uçurumlarında,
Kadim, düşsüz, deliksiz bir uyku uyur Kraken:
Solgun güneş ışınları uçuşur etrafında.
Bin yıllık dev süngerler yaşar üstünde;
Ve cılız aydınlıkta göz görebildiğinde,
Gizemli mağaralarda ve gizli deliklerde,
Sayısız, devasa denizşakayığı derinlerde,
Mahmur yeşillikleri süzer dokunaçlarıyla.
Kraken asırlardır yatıyor orada,*

*Dev deniz solucanlarıyla semirerek derin uykusunda.
Ve yatmaya devam edecek, ta ki,
Kıyamet ateşleri derinlikleri ısıtıncaya!
İşte o zaman görecek insanlar ve melekler onu ilk defa,
Kükreyerek yükselirken yüzeye, ve sonunda ölürken orada.*

Birinci Aşama

Ben güvenilir bir tanıgım, siz güvenilir bir tanıksınız, Tanrı'nın tüm çocukları kendilerine göre güvenilir birer tanık... Fakat gerçekten öyleyse, aynı olaya dair böylesine farklı fikirlerin ortada dolaşmasına ne diyeceğiz? Tanıdıklarım arasında, 15 Temmuz gecesinde görülenler hakkında benimle kelimesi kelimesine aynı fikirde olan tek kişi, Phyllis. "Ve Phyllis senin eşin olduğundan," diyor insanlar arkamızdan, "sen onu kendi gördüklerine dair iyice ikna etmişsindir." Oysa bu ancak, Phyllis'i tanımayan kişilerin öne sürebileceği bir düşünce; pek iyi niyetli, naif bir hüsnütadır.

Saat: 23.15. Mekân: 35. kuzey enlemi, 24. batı boylamı; *Guinevere* gemisi. Vesile: balayımız. Bu gerçekler hakkında ihtilaf yok. Rotamız bizi Madeira, Kanarya Adaları ve Yeşil Burun Adaları'na götürmüştü ve sonra kuzeye kıvrılarak eve dönüş yolunda Azor Adaları'ndan geçirmişti. Biz, yani Phyllis ve ben, küpeşteye yaslanmış, temiz hava alıyorduk. Salondan dans eden insanların ve hasret çeken şarkıcının sesleri geliyordu. Ay ışığı altında deniz önümüzde ipekten bir ova gibi uzanıyordu. Gemi, sanki bir nehirdeymiş gibi hiç sallanmadan ilerliyordu. Sessizlik içinde, sonsuz denizi ve gökyüzünü seyrediyorduk. Şarkıcı arkamızda kuğurdamaya devam ediyordu.

"O adamın hâlinde olmadığımıza mutluyum, yıkıcı bir duygu olması," dedi Phyllis. "Sence neden hep böyle derbeder şarkılar yazıyorlar?"

Buna verecek yanıtım yoktu ama zahmet etmem de gerekmedi, çünkü Phyllis'in dikkatini bir şey çekmişti.

"Mars bu gece epey öfkeli görünüyor, değil mi? Umarım hayra alamettir," dedi.

İşaret ettiği yere baktım: sayısız beyaz yıldız arasında kırmızı bir benek. Şaşırdım gerçekten. Mars elbette biraz kırmızımsıdır ama daha önce hiç bu kadar parlak bir kırmızı olarak görmemiştim onu. Tabii diğer yandan, şehir ışıkları altında baktığınızda hiçbir yıldız o kadar parlak görünmez. Issızlığın ortasında oluşumuz bunu açıklıyordu bence.

"Evet, kesinlikle ateşlenmiş," diye onayladım.

Kırmızı noktayı bir süre daha inceledik.

"Tuhaf yalnız," dedi Phyllis sonra. "Gittikçe büyüyor sanki."

Bunun, gözümüzü dikip baktığımız için yaşadığımız bir halüsinasyon olması gerektiğini söyledim. Seyretmeye devam ettik. Fakat benek, yadsınamaz ölçüde büyüdü.

"Bir tane daha var," dedi Phyllis. "İki tane Mars *olamaz*."

Gerçekten de iki benek vardı. İlkinin biraz yukarısında ve sağında, daha küçük, kırmızı bir benek.

"Bak, bir tane daha," dedi. "Solda. Gördün mü?"

O konuda da haklıydı ve ilki artık öyle parlıyordu ki gökyüzündeki en çarpıcı şeydi.

"Bir tür jet filosu olmalı. Gördüğümüz şey de... parlak egzoz bulutları?" diye tahmin yürüttüm.

Üç beneğin parlıtısı da giderek artıyordu. Bu arada, ufuk çizgisinin hemen üzerine dek alçaldılar da. Işıklarının sudaki yansımaları bize doğru uzanan pembemsi bir yol oluşturdu.

"Beş oldular," dedi Phyllis.

O zamandan bu yana sık sık onları tarif etmemiz istendi bizden; ama belki de ayrıntıları ayırt etmek konusunda başkaları kadar yete-

nekli değildir. Sorduklarında söyledik, şimdi de söylüyoruz: Görebildiğimiz kadarıyla belli bir şekle sahip değillerdi. Ortaları kırmızıydı ve bu kırmızılığı, daha soluk kırmızılıkta bir bulanıklık sarıyordu. Yapabileceğim en iyi tarif şu olur: Çok yoğun bir sisin içinde parlak kırmızı bir ışık ve ışığın etrafında güçlü bir hale hayal ederseniz, neye benzediğini anlayabilirsiniz.

Küpeşteye yaslanıp izleyen başkaları da vardı ve bu kişilerin arasında, puro şekilleri, silindirler, ovaler ve kaçınılmaz olarak *daireler* görenler de olduğunu belirtmek zorundayım. Biz görmedik. Dahası biz sekiz, dokuz veya bir düzine benek de görmedik. Beş tane gördük.

Haleler jet egzozu kaynaklı olabilirdi de, olmayabilirdi de; ama cisimlerin hızlı hareket ettiğine dair herhangi bir emare yoktu. Benekler *ağır ağır* yaklaşıp büyüdü; öyle ki insanlar salona dönüp, görmeleri için arkadaşlarını getirecek zamanı buldu. Kısa süre sonra, pek çok yolcu küpeşteye yaslanmış, beneklere bakarak tahminler yürütüyordu.

Yakınlarında karşılaştıracak başka nesne olmadığından, beneklerin büyüklüklerini veya uzaklıklarını kestiremiyorduk. Tek emin olan bildiğimiz, uzun bir yay çizerek alçaldıkları ve geminin arkasından geçecekmiş gibi göründükleriydi. Ama sonra, yanımdaki adam, kadının arkadaşına Aziz Elmo'nun Ateşi'nden¹ bilgiç bilgiç bahsederken ve Aziz Elmo'yu hiç duymamış olan kadın bu bilginin eksikliğini hissetmediğini beyan ederken, ilk benek denize çarptı.

Büyük, pembe bir buhar bulutu fişkırdı. Hemen ardından, pembe rengini kaybetmiş, ay ışığı altında basitçe beyaz bir buluta benzeyen daha alçak, daha yayvan bir buhar örtüsü oluştu. Çıkan ses kavurucu bir tıslama hâlinde bize ulaştığında, buharlar seyrelemeye

1 Paratoner, rüzgârgülü, gemi direkleri ve havadaki uçakların gövdelerinde, fırtınalı havalarda görülen bir elektrik boşalımı olayı. [Ç.N.]

başlamıştı bile. Nesnenin düştüğü yerin etrafında sular kaynıyor, köpürüyordu. Buharlar açıldığında, çalkalanan sulardan başka hiçbir şey kalmamıştı geride ve onlar da zaten yavaş yavaş duruldu.

Ardından, aynı şekilde ikincisi de alçalıp neredeyse aynı yere düştü. Beş benek peş peşe, muazzam foşurtular ve buhar tıslamaları eşliğinde bu şekilde suya indi. Sonra buharlar açıldı ve yine yalnızca, yan yana birkaç çalkantı görüldü.

Guinevere gemisinde çanlar çalındı, motorların ritmi değişti. Yön değiştirmeye başladık, mürettebat cankurtaran sandallarına koştu ve bazıları can simitleri fırlatmaya hazırlandı.

O bölgede dört defa, yavaşça ileri geri giderek aradık. Hiçbir yerde hiçbir iz yoktu. Ay ışığı altında, kendi bıraktığımız dümen suyu dışında etrafımızda yalnızca dingin, boş, durgun bir deniz vardı.

Ertesi sabah kaptana kartvizitimi yolladım. EBC'de çalışıyordum. Kaptan'a, EBC'nin, önceki gece olanlar hakkında bir haber yayınlamayı kabul edeceğinden çok emin olduğumu söyledim. Her zaman işittiğim yanıtı verdi:

“BBC mi demek istiyorsunuz?”

O günlerde EBC genç bir yayın kuruluşuydu ve hemen her seferinde açıklamam gerekiyordu. Açıkladım ve sonra ekledim:

“Her yolcu farklı bir hikâye anlatıyor. Ben de bu yüzden, kendi gözlemlerimi sizin resmî hikâyenizle karşılaştırmak istedim.”

“İyi fikir,” diye onayladı. “Pekâlâ, bana gördüklerinizi anlatın.”

Anlatmayı bitirdiğimde başını salladı ve sonra da seyir defterine yazdıklarını gösterdi. Genel hatlarıyla hemfikiridik; özellikle de beş cisim görüldüğü ve şekillerini kestirmenin imkânsız olduğu konusunda. Hız, büyüklük ve konuma dair tahminleri teknik meselelerdi elbette. Benekleri radar ekranında gördüklerini ve kimliği belirsiz hava araçları olduklarına karar verdiklerini fark ettim.

“Sizin *şahsi* görüşünüz nedir peki?” diye sordum ona. “Daha önce bu nesnelere benzer bir şey gördünüz mü?”

“Hayır, hiç görmedim,” dedi. Fakat tereddütlü gibiydi.

“Ama?..” diye sordum.

“Eh, aramızda kalsın ama,” dedi, “bu yıl bununla tıpatıp aynı iki olay daha işittim. Birinde, gece vakti o şeylerden üç tane görülmüş, diğerinde ise gündüz vakti yarım düzine. Bizim gördüklerimize benziyorlarmış, bir tür kırmızı bulanıklık. Ama o ikisi Pasifik’te görülmüş, bu tarafta değil.”

“Neden aramızda kalmasını istediniz?” diye sordum.

“Her iki vakada da yalnızca iki üç tanık varmış ve... Bakın, olmadık şeyler görmek, bir denizcinin itibarı için iyi değildir. Hikâyeler, tabiri caizse profesyonel kanallarda yayıldı zaten. Ama bizler kara sakinleri kadar kuşkucu değilizdir; denizlerde ara sıra tuhaf olaylar yaşanabiliyor hâlâ.”

“Sizin ağzınızdan aktarabileceğim bir açıklamanız olur mu peki?”

“Profesyonel sebeplerden dolayı, herhangi bir açıklama yapmayı tercih ederim. Seyir defterimdeki resmî açıklamaya sadık kalacağım. Gerçi bu sefer, olayı raporlamak bambaşka bir mesele. İki yüzden fazla tanığımız var.”

“Sizce bir arama yapmaya değer mi? Olayın olduğu noktayı belirlediniz.”

Başını iki yana salladı. “Çok derin bir bölge orası. Üç bin kulaçtan fazla. Deniz tabanı çok aşağıda.”

“Diğer vakalarda da herhangi bir enkaz yok muydu?”

“Hayır. Olsa, soruşturma açmak için yeterli kanıt olurdu. Fakat kanıt falan yok.”

Biraz daha konuştuk ama ağzından herhangi bir teori alamadım. Kaptanın yanından ayrıldım ve haberi yazdım. Londra’ya döndüğümde EBC’nin kayıt cihazlarından birine okudum. Aynı gece,

küçük bir ara haber olarak yayınlandı ama nihayetinde, birkaç kaşın kalkmasına sebep olmaktan başka tepki uyandırmayacak, tuhaf bir olaydan ibaret kaldı.

Yani aslında, o ilk aşamaya tanık olmam tamamen tesadüftü. Bu aşama her şeyin başlangıcı sayılabilirdi gerçekten; çünkü kaptanın bahsettiği iki örnekten evvel, benzer başka olaylar gözlemlendiğine dair herhangi bir ipucu bulamadım. Şimdi, seneler sonra bile, başlangıcın *bu* olduğundan *şahsen* emin olsam da, sonrasında gelen her şeyle alakaları olduğuna dair herhangi bir *kanıt* yok ortada. Bu başlangıcın zamanla nasıl bir sonu olacağını çok fazla düşünmek istemiyorum: Rüyalarımı kontrol edebilsem, rüya görmemeyi tercih ederdim.

Hiç anlaşılmayacak bir şekilde başladı. Daha aşikâr olsaydı, belki... Ama hayır, tehlikeyi daha o zaman fark etseydik bile ne tür çarelere başvurabileceğimizi bilmek zor. Tanı ve tedavi her zaman el ele gitmiyor. Atomu parçalamanın tehlikelerini en baştan fark ettik ama *önlemek* için hiçbir şey yapamadık.

Belki hemen saldırsaydık... Eh, belki. Fakat tehlike yerleşene kadar, saldırmamız *gerektiğini* bile bilemezdik ki. Anladığımızda da çok geçti.

Yetersizliklerimize yazıklanmanın faydası yok ama. Benim amacım, mevcut durumun nasıl doğduğunu elimden geldiğince düzgün ve kısa bir şekilde anlatmak. Ve her şeyin başlangıcı... Her şeyden önce, her şey, bölük pörçük başladı.

Guinevere, başka ilginç olaylar yaşamadan, zamanı geldiğinde Southampton Limanı'na yanaştı. Başka ilginç olay beklemiyorduk zaten ama yaşadığımız kadarı da unutulmazdı. Aslında o kadar unutulmazdı ki, uzak gelecekte, "Ninenizle balayına çıktığımızda bir deniz canavarı gördük," diye anlatabilirdik. Tam olarak bu şekilde değil elbette. Yine de harika bir balayı geçirdik, bundan daha güzel bir

tatil yapabilmeyi beklemiyordum. Demirlemiş geminin küpeştesine yaslanmış, aşağıdaki koşturmacayı seyrederken Phyllis de benzer bir şey söyledi.

“Yine de,” diye ekledi, “arada bir bunun kadar güzelini tekrar yapmamamız için sebep göremiyorum.”

Böylece gemiden indik ve Chelsea'deki yepyeni evimize gittik. Takip eden pazartesi sabahı EBC binasına girdiğimde, yokluğumda “Ateş Topu Watson” lakabını kazanmış olduğumu öğrendim. Gönderdiğim haber yüzündendi elbette. Bana koca bir kâğıt destesi verdiler ve olayı ben başlattığıma göre bu konuda bir şeyler yapmanın da bana düştüğünü bildirdiler.

Sanıyorum ki etrafta, hayretten hayrete düşmeyi *bekleyen* ve hatta hayretten hayrete düştüğünü az da olsa ifade eden herkese hemen yakınlık duyan, bir dolu insan var. “Az da olsa” diyorum, çünkü gelen mektupları okurken onları sınıflandırabileceğimi anladım: Hayretin de sınıfları vardı. Bir arkadaşım, yaşadığı tekinsiz deneyim hakkında konuşma yaptıktan sonra, havada uçma, telepati, hiç yoktan maddeleşme ve inançla şifa konulu mektuplara boğulmuştu. Bense haberimle farklı bir sınıfın bam telini titretmiştim: Mektup yazarların çoğu, ateş topları görmemin sonucunda yalnızca uçan dairelere değil, gizemli köz ve kurbağa yağmurlarına, gökyüzünde görülen envaiçeşit ışıklara ve aynı zamanda deniz canavarlarına da ani bir ilgi duymaya başladığımı varsayıyordu. Tasnif işleminden sonra, bizim gördüklerimize benzer ateş toplarından bahseden yalnızca üç beş mektup kaldı elimde. Yakın zamanda, Filipinler açıklarında yaşanmış bir deneyimi anlatan mektubun, *Guinevere* gemisinin kaptanının bana anlattıklarını doğruladığına kanı getirdim. Diğerleri de araştırmaya degecekmiş gibiydi; özellikle de beni La Plume d’Or’da öğle yemeğine davet eden ketum mektubu. La Plume d’Or, gitmeye değer bir restorandı.

Kraken Uyanıyor

John Wyndham

Türkçeleştiren:
Niran Elçi

Her şey, gökyüzündeki kırmızı ışık toplarıyla başladı. Usulca geldiler, sessizce indiler ve okyanusların derinliklerine gömüldüler. Sonra, yavaş yavaş kaybolmaya başladı gemiler, transatlantikler. Tehlike büyüdükçe insanlar güldüler, önemsemediler. Ciddiye alanlar ise ya bozulan dünya ekonomisini düşündüler ya da basitçe, soğuk savaşın "şeytanı" Moskova'yı suçlayıverdiler...

Oysa hakiki tehdit burnumuzun dibinde, belki de hiç korkmayacağımız bir yerde yatıyordu ve günü gelince uyanacak yepyeni bir Kraken, insanlığın sonunu getirecek ölümcül bir saldırıya bileniyordu...

Bilimkurgu türünün en edebi kalemlerinden John Wyndham, *Kraken Uyanıyor*'da kusursuz bir "yokoluş" tasviri çiziyor ve insanlığın karşı karşıya kaldığı, direnmesi gayrimümkün bir istilanın getirdiklerini iki gazetecinin gözünden, tarafsız bir dille anlatıyor.

"Yaratıcı, ürkütücü, ustalıklı
anlatılmış bir eser..."

Guardian

Delidolu

delidolu.com.tr
f @ delidolukitap
Delidolu Yayınları

ISBN: 978-605-2349-80-9

9 786052 349809